

Arrest

nr. 300 068 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 9 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1997 geboren in Sinjar (Nineveh). U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U woonde in Adnania (district Baaj, subdistrict Qahtaniya, Nineveh). U ging tot de negende klas naar school en hielp vervolgens uw vader in de landbouw. Op 3 augustus 2014 zou u Irak zijn ontvlucht doordat de Islamitische Staat (IS, daesh) uw dorp dreigde binnen te vallen. U vertrok samen met uw buurman in de chaos van het moment en hebt sindsdien geen nieuws meer over uw gezinsleden. U verbleef eerst een vijftal dagen in Syrië en reisde nadien door naar Turkije. Daar verbleef u bij uw buurman en na een tijdje begon u in een restaurant te werken. U zou in Turkije zijn gebleven tot 10 september 2020 en zou vervolgens na een korte tussenstop in Italië naar België zijn gereisd waar u op 7 oktober 2020 bent aangekomen.

Op 7 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U stelt niet naar Irak terug te kunnen aangezien uw regio onleefbaar geworden is. Het is er onveilig omdat u in gecontesteerd gebied woonde, dat bovendien door de Turken wordt gebombardeerd. Leden van Hashd el-Shaabi en de PKK zouden u tevens kunnen dwingen zich bij hen aan te sluiten en u vreest nog steeds dat daesh eventueel zou kunnen terugkeren naar uw regio.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele identiteitskaart voor (d.d. 30/7/'13).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek

om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Iraakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EUAA, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial analysis (December 2014), pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Irak is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Iraakse grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming

geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), en het belang duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak voor uw komst naar België, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig zou zijn van Adnania (Baaj, Qahtaniya). U zou hier tot 2014, vlak voor de inval van de Islamitische Staat (IS, daesh), gewoond hebben. Op de dag van de inval was u alleen op straat aan het spelen, zo stelt u. U ging samen met een buurman naar Turkije (CGVS p.18) en bent in Turkije gebleven tot september 2020 (CGVS p.11). U hebt echter vreemd genoeg allerm minst informatie over hoe de situatie in het dorp geëvolueerd is. U weet niet wanneer IS er precies verjaagd werd. Veel verder dan in algemene termen te stellen dat er schermutselingen plaatsvonden met Hashd en PKK en dat IS niet volledig is weggevaagd, kwam u niet. U hebt vernomen dat het dorp in puin ligt (CGVS p.19). Volgens informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, keerden ondertussen echter verschillende families terug naar uw dorp en worden er ook initiatieven genomen om hen te helpen. U bent hiervan echter niet op de hoogte (CGVS p.20). Er kan toch verwacht worden dat iemand die gedurende zes jaar in Turkije verblijft en die uiteindelijk beslist om naar Europa te reizen zich grondig informeert inzake de huidige toestand in zijn regio van herkomst om op die manier beide opties tegen elkaar af te wegen. U hebt tot op heden nagelaten dit te doen. Dit roept ernstige vraagtekens op bij uw bewering deze regio te zijn ontvlucht omwille van de inval van daesh.

Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, afkomstig van REACH Initiative en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), dat nauwgezet de bewegingen van intern ontheemden en terugkeerders monitort op basis van plaatsbezoeken en interviews met lokale bewoners, blijkt verder dat ondertussen maar liefst 52 à 57 % van de ontheemde families is teruggekeerd naar de dorpen in uw subdistrict Qahtaniya. U was echter niet op de hoogte van mensen die teruggekeerd waren naar de dorpen in uw regio, zo liet u optekenen (CGVS p.19, 21). Ook dit is hoogst merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw bewering deze regio te zijn ontvlucht bij de dreigende inval van daesh en jarenlang noodgedwongen in Turkije te hebben moeten verblijven.

U verklaarde vervolgens gedurende zes jaar in Istanbul gewoond en gewerkt te hebben. U haalt echter vreemd genoeg niet aan Turks te spreken en legt ook geen enkel tastbaar begin van bewijs neer van uw verblijf in Turkije (CGVS p.9, 16). Het CGVS heeft dan ook ernstige twijfels of u hier daadwerkelijk zes jaar verbleven hebt. Volgens uw verklaringen werkte u er jarenlang in een restaurant (CGVS p.10-11). Uw reis naar België heeft 3000 euro/ dollar gekost, gefinancierd door u en uw buurman. U betaalde een deel en de rest werd door uw buurman betaald. Los van het feit dat het merkwaardig is dat uw buurman een hoogstwaarschijnlijk redelijk hoog bedrag wilde neertellen voor uw reis, zonder dat u dit zou moeten terugbetalen, is het nog meer bevreemdend dat u zich niet eerst nauwgezet informeert naar de toestand in het dorp alvorens 3000 euro te betalen en naar Europa te reizen (CGVS p.13). De kans om uw familie terug te vinden in het dorp of elders in Irak is immers groter dan om hen ergens in Europa tegen het lijf te lopen. Voorts kan er toch aangenomen worden dat, gezien er reeds een grote terugkeer plaatsvond naar deze regio, deze informatie zich in de diaspora zou verspreiden en u op die manier ter ore zou gekomen zijn moest u daadwerkelijk zes jaar in Istanbul gewoond en gewerkt hebben, zoals u beweerde.

Totaal onbegrijpelijk is ook dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om uw enige link met uw thuisland, namelijk uw buurman, bij wie u trouwens in Turkije verbleven zou hebben, te behouden (CGVS p.20). Hoewel hij niet alleen uw beste kans is om ooit nog iets terug van uw familie te vernemen, maar u hem ook nog eens als een vader beschouwt, zou u er zelfs niet aan hebben gedacht zijn telefoonnummer te vragen alvorens u aan uw reis richting Europa vertrok (CGVS p.12-13). Dit is compleet onverklaarbaar.

De twijfels rond uw zesjarig verblijf in Turkije worden mede versterkt doordat u niet de ware toedracht vertelt wat betreft uw familie. Zo stelt u na de inval van Daesh, gedurende zes jaar in Turkije te hebben verbleven zonder weet te hebben van de verblijfplaatsen van uw familieleden. Tot op heden zou u geen nieuws hebben van uw familie (CGVS p.6-7). Dient echter te worden vastgesteld dat de door u ondernomen acties om uw familie terug te vinden opmerkelijk beperkt kunnen worden genoemd. Zo geeft u, op de vraag hoe u in Turkije op zoek bent gegaan naar uw familie, aan dat uw buurman naar de VN zou zijn gegaan en daar het woord voerde. Zelf zou u echter nooit actief op zoek zijn gegaan naar uw familie. U hebt nooit met eender welke organisatie contact genomen om naar uw familie te informeren.

Noch hebt u geprobeerd contact op te nemen met een van de vluchtelingenkampen in Koerdistan om naar uw familieleden te informeren. Nadien beweert u dat uw buurman dit wel zou gedaan hebben. Bij welke vluchtelingenkampen hij naar hen zou hebben geïnformeerd, kunt u dan weer niet zeggen. U bent ook nooit naar Koerdistan gereisd om daar uw licht over hen op te steken. U stelt dat het in de grensregio onveilig was (CGVS p.20, 23-23). Dat u echter gedurende zes jaar vanuit Turkije zelf amper moeite hebt gedaan om (te proberen) te weten te komen waar uw familie is of wat er met hen gebeurd is, valt totaal niet te begrijpen en is hoogst ongeloofwaardig. Er kan verondersteld worden dat u op een meer actieve manier zou proberen uw familie te bereiken, dan wel enig nieuws over hen te bekomen indien uw verklaringen dienaangaande de waarheid zouden betreffen. Zeer bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u sinds uw aankomst hier in België geen contact nam met organisaties die u zouden kunnen helpen bij uw zoektocht. U stelt dat uw sociaal assistent niets voor u kon doen. Dient echter te worden opgemerkt dat, indien u daadwerkelijk al jarenlang geen nieuws hebt van uw familie en u hen zou willen terugvinden, redelijkerwijs kan verondersteld worden dat u alles wat in uw mogelijkheid ligt zou proberen om dit effectief te bewerkstelligen (CGVS p.23). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen lijkt het er eerder op dat u een mistgordijn probeert op te werpen wat betreft de huidige verblijfplaats van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van de huidige woonplaats en levensomstandigheden van uw familie. Dit zet dan eveneens uw verklaringen dat u gedurende zes jaar alleen in Turkije verbleef op de helling. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten hebt. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood hebt aan internationale bescherming.

U blijft trouwens ook heel vaag over de plaatsen waar u in Irak bent geweest voor uw vertrek uit het land. Hoewel u reeds zeventien jaar was bij uw vertrek uit het land, beweert u niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat uw ruimere familieleden al dan niet bij jullie in het dorp of in een andere stad of dorp woonden. Nochtans verklaart u dat het een klein dorp was, waar iedereen wist wie wie was. Bovendien ging u wel mee bij uw familieleden op bezoek. Ook op de vraag of dat u ooit naar Sinjar, Qahtaniya of Baaj was geweest, moet u het antwoord schuldig blijven. U beweert dat u misschien met uw vader naar die plaatsen bent geweest, maar kunt het niet met zekerheid zeggen (CGVS p.3-4, 6, 8). Dergelijke ontwijkende verklaringen doen des te meer vermoeden dat u de waarheid omtrent uw eigen verblijfplaatsen en deze van uw familieleden tracht te verhullen. Hiermee samengaan is het tevens opmerkelijk dat u beweert uw neef, tevens afkomstig uit uw dorp, niet gekend te hebben voordat u hem hier in België tegenkwam. Hij verbleef voor zijn komst naar België in een vluchtelingenkamp, maar zou ondertussen ook het contact met zijn familie zijn verloren. Hoe dat zo is gekomen, in welk vluchtelingenkamp hij heeft verbleven en of hij met iemand in Irak nog contact heeft, kunt u tevens niet zeggen (CGVS p.9, 22). Dat u blijkbaar niet de moeite nam deze zaken bij hem af te toetsen, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen. Wat er ook van zij, zoals reeds aangestipt zijn er klaarblijkelijk heel wat personen teruggekeerd naar deze regio en wordt de regio als veilig gepercipieerd. De terugkeerders maakten geen melding van een gevoel niet welkom te zijn of gediscrimineerd te worden (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Om vervolgens zonder meer te stellen dat u omwille van de algemene situatie, een vrees koestert, onder andere door de bombardementen, kan dan ook niet overtuigen. U hebt persoonlijk nooit problemen ondervonden in Irak (CGVS p.17). U vertrok voor IS uw dorp binnenkwam en momenteel is IS niet meer aanwezig in uw dorp (CGVS p.17, 21).

U verwees nog naar het zgn. artikel 140 en de hiermee gepaard gaande schermutselingen, omwille van het feit dat u in een betwist gebied woonde. Zoals reeds geïllustreerd werd, zijn er reeds vele families teruggekeerd naar uw regio. U verklaarde dat u in een uitsluitend Koerdisch dorp woonde en dat de omliggende dorpen tevens overwegend Koerdisch waren (CGVS p.4-5, 20). Dit impliceert dat de meerderheid van die teruggekeerde mensen eveneens Koerden waren en dat artikel 140 dus ook op hen van toepassing is. Aangezien deze personen zich terug in uw regio gevestigd hebben, kan er niet begrepen worden waarom u dat op basis van artikel 140 niet zou kunnen doen. In de informatie van het IOM wordt er eveneens gepolst naar 'blocked returns'. Dit item wordt bij de meeste dorpen in uw regio als 'low' of 'medium' geapprecieerd (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Dit wil zeggen dat er weinig 'blocked returns' zijn of dat de ondervraagde persoon het niet wil zeggen. Aangezien klaarblijkelijk wel vele families konden terugkeren, dan wel dit willen toegeven, dient u aannemelijk te maken waarom u dat niet zou kunnen. U kan dit niet concretiseren.

U stelde nog te vrezen gerekruteerd te worden door PKK of Hashd. U bleef echter erg vaag en weinig gedetailleerd in uw verklaringen hieromtrent. U hebt geen concrete aanwijzingen dat u dit zou overkomen

en kunt geen concrete voorbeelden geven van personen die hiervan slachtoffer werden. U verwees enkel naar artikels die u op internet was tegengekomen (CGVS p.21).

Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u van 2014 tot 2020 in Turkije hebt verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming hebt gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft middels zijn verzoekschrift de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verwerende partij heeft hiertegen geen bezwaar kenbaar gemaakt. De Raad is evenwel niet ingegaan op het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker onderbouwt zijn enig middel als volgt:

“Eerste onderdeel.

-Verzoeker wordt afgewezen als politiek vluchteling omdat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van oordeel is dat de aangehaalde feiten of elementen onvoldoende zijn om in aanmerking te komen als politiek vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is het niet eens met de bevindingen van de CGVS.

Verzoeker hekelt het feit dat de CGVS sommige van zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst omdat de verzoeker geen duidelijkheid zou verschaffen over de plaats van eerder verblijf, zijn familie niet zou trachten te zoeken, geen duidelijkheid zou kunnen verschaffen over zijn verblijf in Turkije

De CGVS stelt dat verzoeker niet zou hebben voldaan aan zijn plicht tot medewerking door onvoldoende informatie te hebben verschaft over zijn verblijfplaatsen.

Dit kan geenszins gevolgd worden.

i.

Verzoeker is afkomstig uit Adnan. Hij heeft daar tot 2014 gewoond. Verzoeker heeft daar steeds gewoond tot zijn vlucht in 2014 naar Turkije via Syrië.

Verzoeker heeft hieromtrent het volgende verklaard:

p. 3 verhoor CGVS:

“(…)”

p. 4 verhoor CGVS:

“(…)”

Alhoewel volgens de CG niet duidelijk is of hij nog op andere plaatsen heeft gewoond in Irak is verzoeker steeds zeer duidelijk en consequent geweest in zijn verklaringen. Hij heeft Irak in 2014 verlaten naar Turkije. Hij heeft steeds in Adnan gewoond tot zijn vlucht. De CG kan dan ook niet anders dan rekening te houden met de consequente verklaringen van verzoeker en rekening houden met zijn afkomst uit Adnan.

De identiteit, nationaliteit en afkomst van de aanvrager worden niet in twijfel getrokken. De CG erkent dat de aanvrager uit Noord-Irak komt. En hij toont nu ook aan dat hij niet elders in Irak heeft verbleven.

De situatie in Noord-Irak is nog steeds instabiel.

Dat blijkt ook uit de informatie die de GC zelf vermeldt:

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf p. 54:

“(…)”

Verzoeker moet dan ook erkend worden als politiek vluchteling.

ii.

Het CGVS stelt voorts dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent zijn verblijf in Turkije.

Desalniettemin heeft verzoeker wel degelijk foto's van zijn verblijf in Turkije die aantonen dat hij er heeft verbleven doch deze worden genegeerd.

Zie p. 16 verhoor CGVS:

“(…)”

De CGVS verwijst bijgevolg naar andere elementen om verzoeker te kunnen afwijzen, die bovendien niet kunnen gevolgd worden.

Zo zou het vreemd zijn dat verzoeker geen Turks zou spreken. Hierbij wordt volledig voorbijgegaan aan een zeer belangrijk element. De CG heeft nooit aan verzoeker gevraagd of hij al dan niet Turks spreekt! In de bestreden beslissing wordt verwezen naar pagina's 9 en 16 van het verhoorverslag maar op geen van beide pagina's wordt aan verzoeker de vraag gesteld.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en in strijd met de gegevens van het dossier.

iii.

Volgens de CG heeft verzoeker niet voldoende naar zijn familie geïnformeerd. De bestreden beslissing stelt het volgende m.b.t. de zoektocht van verzoeker naar zijn familie:

“(…)”

Ook hiermede kan verzoeker niet akkoord gaan.

Hij heeft wel degelijk inspanningen geleverd om meer informatie te krijgen over zijn familie. Zo heeft hij via zijn buurman, via sociale media, via zijn sociaal assistente, via humanitaire organisaties, vluchtelingenkampen en andere Koerden in België getracht om informatie over zijn familie te krijgen. Hij wil niet anders dan zijn familie terugvinden, zoals blijkt uit zijn verklaringen. Men kan verzoeker tevens niet verwijten dat hij niet terugkeert naar een onveilig gebied om zijn familie te zoeken, zoals de CG lijkt aan te geven.

Volgende verklaringen staven deze argumentatie:

p. 12 verhoor CGVS:

“(…)”

p. 17 verhoor CGVS:

“(…)”

p. 18 verhoor CGVS:

(…)

p. 19 verhoor CGVS:

(…)

p. 20 verhoor CGVS:

“(…)”

p. 22 verhoor CGVS:

“(…)”

p. 23 verhoor CGVS:

“(…)”

p. 24 verhoor CGVS:

“(…)”

iv.

Verzoeker heeft een duidelijke en coherente uitleg gegeven omtrent zijn plaats van afkomst, omtrent de feiten die zich hebben afgespeeld, omtrent zijn reisweg en omtrent zijn verblijf in Turkije.

Verzoeker heeft dan ook een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven, heeft alle relevante elementen waarover hij tot op heden beschikte voorgelegd, nu ook zijn paspoort dat als nieuw stuk wordt toegevoegd, de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, alsook is komen vast te staan dat verzoeker als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Deze bewijselementen zijn niet incompatibel met de gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

v.

Op de vraag wat verzoeker vandaag de dag nog zou vrezen bij een terugkeer, gezien de Islamitische staat werd verjaagd, moet er op gewezen worden dat Hashed al Shaabi de controle over de regio heeft overgenomen, en verzoeker vreest door hen te worden vermoord. Verzoeker wijst ook naar https://iraq.un.org/sites/default/files/2021-09/2021911327593_IOM_Iraq_Protracted_Displacement_in_Iraq_District_of-Origin_Profiles.pdf dat in de lijn van zijn verklaringen ligt. Hij kan niet terugkeren:

p. 33:
“(…)”

vi.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht blijkt dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Art. 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat als een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkerwijze opnieuw kan voordoen.

Het is dus niet zorgvuldig en redelijk van het CGVS om het gegeven dat verzoeker aanbrengt af te doen als ongeloofwaardig. Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij zijn beslissing. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd en schendt de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing is tot stand gekomen zonder grondig onderzoek van de stukken en bijgevolg werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tweede onderdeel.

-Art. 48/4. (…)

Volgens verzoeker lijdt het geen twijfel dat een terugkeer naar Noord- Irak hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf, p. 55 :
“(…)”

Verzoeker is van oordeel dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, uit beschikbare en recente informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden een fotokopie van (twee pagina's) van verzoekers paspoort en enkele foto's van verzoeker in Turkije als nieuwe stavingstukken gevoegd (stuk 3).

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn regio van herkomst in Irak, het district Baaj, subdistrict Qahtaniya, gelegen in de provincie Nineveh, op 3 augustus 2014 te zijn ontvlucht omdat Islamitische Staat (IS) de regio was binnengevallen en aan het oprukken was richting zijn dorp. Verzoeker zou in de chaos van het moment samen met een buurman naar Syrië zijn gegaan en sindsdien niets meer over de andere leden van zijn gezin hebben vernomen. Na een vijftal dagen in Syrië te hebben verbleven zou verzoeker samen met zijn buurman zijn doorgereisd naar Turkije. Daar zou hij uiteindelijk ongeveer zes jaar, tot september 2020, verbleven hebben, alvorens via Italië naar België te reizen, waar hij op 7 oktober 2020 zou zijn aangekomen. Verzoeker stelt niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat zijn regio onleefbaar zou zijn geworden en het er onveilig zou zijn omwille van gevechten tussen verschillende partijen die het gebied claimen. Bovendien zouden de Turken het gebied regelmatig bombarderen. Verzoeker stelt tevens te vrezen dat leden van Al-Hashd Al-Shaabi of de PKK hem onder dwang zouden rekruteren.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn oorspronkelijke regio van herkomst in Irak in 2014 is ontvlucht omwille van de dreigende inval van IS en vervolgens zes jaar lang noodgedwongen in Turkije heeft verbleven zonder nog iets vernomen te hebben over zijn familie. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig zou zijn van Adnania (Baaj, Qahtaniya). U zou hier tot 2014, vlak voor de inval van de Islamitische Staat (IS, daesh), gewoond hebben. Op de dag van de inval was u (...) op straat aan het spelen, zo stelt u. U ging samen met een buurman naar Turkije (CGVS p.18) en bent in Turkije gebleven tot september 2020 (CGVS p.11). U hebt echter vreemd genoeg allerminst informatie over hoe de situatie in het dorp geëvolueerd is. U weet niet wanneer IS er precies verjaagd werd. Veel verder dan in algemene termen te stellen dat er schermutselingen plaatsvinden met Hashd en PKK en dat IS niet volledig is weggevaagd, kwam u niet. U hebt vernomen dat het dorp in puin ligt (CGVS p.19). Volgens informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, keerden ondertussen echter verschillende families terug naar uw dorp en worden er ook initiatieven genomen om hen te helpen. U bent hiervan echter niet op de hoogte (CGVS p.20). Er kan toch verwacht worden dat iemand die gedurende zes jaar in Turkije verblijft en die uiteindelijk beslist om naar Europa te reizen zich grondig informeert inzake de huidige toestand in zijn regio van herkomst om op die manier beide opties tegen elkaar af te wegen. U hebt tot op heden nagelaten dit te doen. Dit roept ernstige vraagtekens op bij uw bewering deze regio te zijn ontvlucht omwille van de inval van daesh.

Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, afkomstig van REACH Initiative en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), dat nauwgezet de bewegingen van intern ontheemden en terugkeerders monitort op basis van plaatsbezoeken en interviews met lokale bewoners, blijkt verder dat ondertussen maar liefst 52 à 57 % van de ontheemde families is teruggekeerd naar de dorpen in uw subdistrict Qahtaniya. U was echter niet op de hoogte van mensen die teruggekeerd waren naar de dorpen in uw regio, zo liet u optekenen (CGVS p.19, 21). Ook dit is hoogst merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw bewering deze regio te zijn ontvlucht bij de dreigende inval van daesh en jarenlang noodgedwongen in Turkije te hebben moeten verblijven.

U verklaarde vervolgens gedurende zes jaar in Istanbul gewoond en gewerkt te hebben. U haalt echter vreemd genoeg niet aan Turks te spreken en legt ook geen enkel tastbaar begin van bewijs neer van uw verblijf in Turkije (CGVS p.9, 16). Het CGVS heeft dan ook ernstige twijfels of u hier daadwerkelijk zes jaar verbleven hebt. Volgens uw verklaringen werkte u er jarenlang in een restaurant (CGVS p.10-11). Uw reis naar België heeft 3000 euro/ dollar gekost, gefinancierd door u en uw buurman. U betaalde een deel en de rest werd door uw buurman betaald. Los van het feit dat het merkwaardig is dat uw buurman een hoogstwaarschijnlijk redelijk hoog bedrag wilde neertellen voor uw reis, zonder dat u dit zou moeten terugbetalen, is het nog meer bevreemdend dat u zich niet eerst nauwgezet informeert naar de toestand in het dorp alvorens 3000 euro te betalen en naar Europa te reizen (CGVS p.13). De kans om uw familie terug te vinden in het dorp of elders in Irak is immers groter dan om hen ergens in Europa tegen het lijf te lopen. Voorts kan er toch aangenomen worden dat, gezien er reeds een grote terugkeer plaatsvond naar deze regio, deze informatie zich in de diaspora zou verspreiden en u op die manier ter ore zou gekomen zijn moest u daadwerkelijk zes jaar in Istanbul gewoond en gewerkt hebben, zoals u beweerde.

Totaal onbegrijpelijk is ook dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om uw enige link met uw thuisland, namelijk uw buurman, bij wie u trouwens in Turkije verbleven zou hebben, te behouden (CGVS p.20). Hoewel hij niet alleen uw beste kans is om ooit nog iets terug van uw familie te vernemen, maar u hem ook nog eens als een vader beschouwt, zou u er zelfs niet aan hebben gedacht zijn telefoonnummer te vragen alvorens u aan uw reis richting Europa vertrok (CGVS p.12-13). Dit is compleet onverklaarbaar. De twijfels rond uw zesjarig verblijf in Turkije worden mede versterkt doordat u niet de ware toedracht vertelt wat betreft uw familie. Zo stelt u na de inval van Daesh, gedurende zes jaar in Turkije te hebben verbleven zonder weet te hebben van de verblijfplaatsen van uw familieleden. Tot op heden zou u geen nieuws hebben van uw familie (CGVS p.6-7). Dient echter te worden vastgesteld dat de door u ondernomen acties om uw familie terug te vinden opmerkelijk beperkt kunnen worden genoemd. Zo geeft u, op de vraag hoe u in Turkije op zoek bent gegaan naar uw familie, aan dat uw buurman naar de VN zou zijn gegaan en daar het woord voerde. Zelf zou u echter nooit actief op zoek zijn gegaan naar uw familie. U hebt nooit met eender welke organisatie contact genomen om naar uw familie te informeren. Noch hebt u geprobeerd contact op te nemen met een van de vluchtelingenkampen in Koerdistan om naar uw familieleden te informeren. Nadien beweert u dat uw buurman dit wel zou gedaan hebben. Bij welke vluchtelingenkampen hij naar hen zou hebben geïnformeerd, kunt u dan weer niet zeggen. U bent ook nooit naar Koerdistan gereisd om daar uw licht over hen op te steken. U stelt dat het in de grensregio onveilig was (CGVS p.20, 23-23). Dat u echter gedurende zes jaar vanuit Turkije zelf amper moeite hebt gedaan om (te proberen) te weten te komen waar uw familie is of wat er met hen gebeurd is, valt totaal niet te begrijpen en is hoogst ongeloofwaardig. Er kan verondersteld worden dat u op een meer actieve manier zou proberen uw familie te bereiken, dan wel enig nieuws over hen te bekomen indien uw verklaringen dienaangaande de waarheid zouden betreffen. Zeer bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat u sinds uw aankomst hier in België geen contact nam met organisaties die u zouden kunnen helpen bij uw zoektocht. U stelt dat uw sociaal assistent niets voor u kon doen. Dient echter te worden opgemerkt dat, indien u daadwerkelijk al jarenlang geen nieuws hebt van uw familie en u hen zou willen terugvinden, redelijkerwijs kan verondersteld worden dat u alles wat in uw mogelijkheid ligt zou proberen om dit effectief te bewerkstelligen (CGVS p.23). Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen lijkt het er eerder op dat u een mistgordijn probeert op te werpen wat betreft de huidige verblijfplaats van uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van de huidige woonplaats en levensomstandigheden van uw familie. Dit zet dan eveneens uw verklaringen dat u gedurende zes jaar alleen in Turkije verbleef op de helling. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten hebt. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood hebt aan internationale bescherming. U blijft trouwens ook heel vaag over de plaatsen waar u in Irak bent geweest voor uw vertrek uit het land. Hoewel u reeds zeventien jaar was bij uw vertrek uit het land, beweert u niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat uw ruimere familieleden al dan niet bij jullie in het dorp of in een andere stad of dorp woonden. Nochtans verklaart u dat het een klein dorp was, waar iedereen wist wie wie was. Bovendien ging u wel mee bij uw familieleden op bezoek. Ook op de vraag of dat u ooit naar Sinjar, Qahtaniya of Baaj was geweest, moet u het antwoord schuldig blijven. U beweert dat u misschien met uw vader naar die plaatsen bent geweest, maar kunt het niet met zekerheid zeggen (CGVS p.3-4, 6, 8). Dergelijke ontwijkende verklaringen doen des te meer vermoeden dat u de waarheid omtrent uw eigen verblijfplaatsen en deze van uw familieleden tracht te verhullen. Hiermee samengaan is het tevens opmerkelijk dat u beweert uw neef, tevens afkomstig uit uw dorp, niet gekend te hebben voordat u hem hier in België tegenkwam. Hij verbleef voor zijn komst naar België in een vluchtelingenkamp, maar zou ondertussen ook het contact met zijn familie zijn verloren. Hoe dat zo is gekomen, in welk vluchtelingenkamp hij heeft verbleven en of hij met iemand in Irak nog contact heeft, kunt u tevens niet zeggen (CGVS p.9, 22). Dat u blijkbaar niet de moeite nam deze zaken bij hem af te toetsen, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen. Wat er ook van zij, zoals reeds aangestipt zijn er klaarblijkelijk heel wat personen teruggekeerd naar deze regio en wordt de regio als veilig gepercipieerd. De terugkeerders maakten geen melding van een gevoel niet welkom te zijn of gediscrimineerd te worden (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Om vervolgens zonder meer te stellen dat u omwille van de algemene situatie, een vrees koestert, onder andere door de bombardementen, kan dan ook niet overtuigen. U hebt persoonlijk nooit problemen ondervonden in Irak (CGVS p.17). U vertrok voor IS uw dorp binnenkwam en momenteel is IS niet meer aanwezig in uw dorp (CGVS p.17, 21). U verwees nog naar het zgn. artikel 140 en de hiermee gepaard gaande schermutselingen, omwille van het feit dat u in een betwist gebied woonde. Zoals reeds geïllustreerd werd, zijn er reeds vele families teruggekeerd naar uw regio. U verklaarde dat u in een uitsluitend Koerdisch dorp woonde en dat de omliggende dorpen tevens overwegend Koerdisch waren (CGVS p.4-5, 20). Dit impliceert dat de meerderheid van die teruggekeerde mensen eveneens Koerden waren en dat artikel 140 dus ook op hen

van toepassing is. Aangezien deze personen zich terug in uw regio gevestigd hebben, kan er niet begrepen worden waarom u dat op basis van artikel 140 niet zou kunnen doen. In de informatie van het IOM wordt er eveneens gepolst naar 'blocked returns'. Dit item wordt bij de meeste dorpen in uw regio als 'low' of 'medium' geapprecieerd (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Dit wil zeggen dat er weinig 'blocked returns' zijn of dat de ondervraagde persoon het niet wil zeggen. Aangezien klaarblijkelijk wel vele families konden terugkeren, dan wel dit willen toegeven, dient u aannemelijk te maken waarom u dat niet zou kunnen. U kan dit niet concretiseren.

U stelde nog te vrezen gerekruteerd te worden door PKK of Hashd. U bleef echter erg vaag en weinig gedetailleerd in uw verklaringen hieromtrent. U hebt geen concrete aanwijzingen dat u dit zou overkomen en kunt geen concrete voorbeelden geven van personen die hiervan slachtoffer werden. U verwees enkel naar artikels die u op internet was tegengekomen (CGVS p.21).

Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u van 2014 tot 2020 in Turkije hebt verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming hebt gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen en omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België en het zonder meer tegenspreken van de gedane pertinente vaststellingen, waarmee hij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker aangeeft dat hij foto's heeft die zijn verblijf in Turkije zouden kunnen aantonen doch dat deze werden genegeerd, kan uit de stukken aanwezig in het administratief dossier niet blijken dat hij deze foto's heeft neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'). Desgevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), verklaarde verzoeker geen documenten te hebben die zijn jarenlange verblijf in Turkije konden aantonen maar wel over foto's van zichzelf in Turkije te beschikken. Hem gevraagd of hij ook over iets beschikte waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij er effectief jarenlang verbleef, vroeg verzoeker of het de bedoeling was dat hij die foto's zou laten zien zodat op basis daarvan zou kunnen worden afgeleid of hij zich al dan niet in Turkije bevond, waarop de *protection officer* verduidelijkte dat hij of zij doelde op documenten met betrekking tot verzoekers werk- of woonplaats, zoals loonfiches of contracten, waarop een datum staat (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hieruit blijkt niet dat het verzoeker niet zou zijn toegestaan de foto's waarover hij beschikte neer te leggen of dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden indien hij deze wel had neergelegd. De foto's die verzoeker alsnog bij zijn verzoekschrift voegt bevatten geen enkele objectieve aanwijzing aangaande de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Dat verzoeker via Turkije naar Europa is gereisd, staat op zich niet ter discussie. Deze foto's kunnen hoogstens staven dat verzoeker zich op een gegeven moment in Turkije bevond, doch niet dat hij er effectief van augustus 2014 tot september 2020 heeft verbleven in de door hem geschetste omstandigheden.

Waar verzoeker opmerkt dat hem nooit werd gevraagd of hij al dan niet Turks spreekt, stelt de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker wel gevraagd werd naar zijn talenkennis, waarop verzoeker antwoordde dat hij Koerdisch en een paar woorden Arabisch spreekt en momenteel een cursus Nederlands volgt. Indien verzoeker daadwerkelijk gedurende zes jaar in Turkije zou hebben gewoond en gewerkt, mag worden verondersteld dat hij minstens ook een paar woorden Turks zou spreken, doch daarvan maakte verzoeker geen melding (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Daarbij benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn voorgehouden herkomstregio in Irak in 2014 verlaten heeft en tot zijn komst naar België in 2020 in Turkije verbleven heeft. Behalve op de vaststellingen dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegt van zijn jarenlange verblijf in Turkije en niet aangaf Turks te spreken,

is de bestreden beslissing nog op tal van andere motieven gestoeld, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht.

Verder doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij slechts beperkte acties ondernomen heeft om zijn familie terug te vinden door deze zonder meer tegen te spreken en onder verwijzing naar zijn verklaringen te argumenteren dat hij via zijn buurman, via sociale media, via zijn sociaal assistente, via humanitaire organisaties, vluchtelingenkampen en andere Koerden in België getracht heeft informatie over zijn familie te verkrijgen. Zodoende weerlegt verzoeker niet dat (i) hij zelf vanuit Turkije nooit met eender welke organisatie contact heeft opgenomen om naar zijn familie te informeren noch geprobeerd heeft informatie over hen te bekomen bij een van de vluchtelingenkampen in Iraaks Koerdistan en louter beweert dat zijn buurman de nodige informatie over zijn familie heeft doorgegeven aan de VN en contact opgenomen heeft met vluchtelingenkampen, hoewel hij niet weet welke, (ii) hij zich geen enkele moeite heeft getroost om het contact met zijn buurman, bij wie hij nochtans jarenlang zou hebben verbleven in Turkije en die hij naar eigen zeggen als een vader beschouwde, te behouden en er zelfs niet aan zou hebben gedacht zijn telefoonnummer te vragen alvorens zijn reis richting Europa aan te vatten, en (iii) hij sinds zijn aankomst in België geen contact opgenomen heeft met organisaties die hem zouden kunnen helpen bij zijn zoektocht. Verzoeker beperkt zich verder tot loutere beweringen waar hij verklaart actief bezig te zijn met de zoektocht naar zijn familie, onder andere via sociale media, en te hebben “geinformeerd bij alle Iraakse Koerden die in België zijn” (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, 18, 23).

Waar verzoeker erop wijst dat zijn paspoort als nieuw stuk bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd, kan van hem worden verwacht dat hij een dermate belangrijk document als zijn paspoort, dat essentiële informatie bevat met betrekking tot zijn nationaliteit, identiteit, herkomst en reisbewegingen, reeds van bij aanvang van de asielprocedure bij de asielinstanties neerlegt. Het bijgebrachte document betreft overigens niet zijn originele paspoort maar wel een fotokopie van slechts twee pagina's daaruit (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verzoeker beweerde weliswaar dat hij het originele paspoort, dat hij bij het Iraakse consulaat in Turkije zou hebben aangevraagd op voorlegging van zijn identiteitskaart en oude paspoort, moest afgeven aan de smokkelaar, maar hij heeft nagelaten de fotokopie waarover hij klaarblijkelijk beschikte tijdens de administratieve procedure neer te leggen, niettegenstaande hij aangaf te zullen nagaan of hij nog een kopie van zijn paspoort had nadat hem daar door de *protection officer* naar werd gevraagd en zowel hij als zijn advocaat verzekerden dat zij de beschikbare documenten zouden nasturen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15, 24-25). Uit deze fotokopie blijkt verder dat verzoekers paspoort werd uitgegeven door de autoriteiten in Duhok, wat niet strookt met verzoekers verklaringen afkomstig te zijn uit de provincie Nineveh en zich voor administratieve zaken te hebben gewend tot de autoriteiten in Sinjar, waar ook de door hem neergelegde identiteitskaart werd uitgegeven (*ibid.*, p. 3, 13). Wat er ook van zij, door een fotokopie van slechts twee pagina's van zijn paspoort bij te brengen biedt verzoeker geen zicht op de overige pagina's en de gegevens die daar eventueel te vinden zijn met betrekking tot zijn eerdere verblijfplaatsen en reisweg. Dit stuk kan allermindst staven dat verzoeker zijn voorgehouden regio van herkomst in Irak in 2014 verlaten heeft en vervolgens tot aan zijn komst naar België in 2020 in Turkije heeft verbleven.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde fotokopie van zijn identiteitskaart blijkt te zijn uitgegeven op 30 juli 2013 en kan aldus geen licht werpen op zijn verblijfssituatie in de daarop volgende jaren, laat staan dat op basis van dit document zou vaststaan dat verzoeker zijn land en regio van herkomst in 2014 verlaten heeft en tot aan zijn komst naar België in 2020 in Turkije heeft verbleven (AD, stuk 5, ‘Documenten’, IK en stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Waar op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen niet wordt betwist dat hij de Iraakse nationaliteit bezit en oorspronkelijk afkomstig is uit het dorp Adnaniya, gelegen in het district Baaj (subdistrict Qahtaniya) van de provincie Nineveh, dient gelet op hetgeen voorafgaat te worden besloten dat verzoeker in gebreke blijft de Raad zicht te bieden op een aantal essentiële aspecten van zijn relaas, daar hij geen bewijskrachtige stukken heeft neergelegd en geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden waarin hij zijn land van herkomst verlaten heeft, zijn verblijfplaatsen en verblijfssituatie in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België en zijn contacten met en de actuele verblijfssituatie van zijn familie. Zodoende maakt hij een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming, die dient te gebeuren met inachtneming van alle relevante elementen, onmogelijk en kan in zijn hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekers betoog dat Al-Hashd Al-Shaabi de controle over zijn voorgehouden regio van herkomst heeft overgenomen en dat hij vreest door hen te worden vermoord bij terugkeer, alsook zijn verwijzing naar informatie over de actuele situatie aldaar, zijn gelet op het voorgaande niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over, en weigert een zicht te bieden op, de omstandigheden waarin hij zijn land van herkomst verlaten heeft, zijn verblijfplaats(en) in of buiten zijn land van herkomst voorafgaand aan zijn komst naar België in 2020 en het contact met zijn familieleden in Irak. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële familiale netwerk en situatie en over de vraag of hij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet aanwezig is.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de veiligheidssituatie in zijn voorgehouden regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan *in casu* echter geen actuele en gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker worden aangenomen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van het beginsel van non-refoulement dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris en bijgevolg ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de adjunct-commissaris geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet enkel uitspraak over de vraag of een verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement niet aan de orde.

3.2.9. Waar verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT